

Новий порядок

#215

3 / 2025 (136)

Альфред Котц

Командування і послух Слова до гітлерівських солдатів

Частина 1

Передмова до 1st - 13th видання (першодрук 1934 року)

Час палаючої сталевної бурі Першої світової війни мав і добрий бік. Там, де рвалися снаряди, не було нікого, хто б не належав до нас повністю. Той, хто мав бажання і можливість ухилитися від виконання обов'язку через боягузтво, вже не був серед нас.

Товариші, я знаю ваше бажання, щоб все йшло вперед. Ви не хочете, щоб у наших лавах марширував хтось, хто фальсифікує нашу спільноту. Ви прагнете того, що ми колись мали в роті: шматочок дому, шматочок батьківщини. Ви прагнете командира роти, такого ж, як і фронтовий офіцер. І ти боїшся, що щось може дуже тихо і непомітно прокрастися, щось, що не відповідає нашій сутності; ти боїшся, що одного дня це може бути там, і це вже не можна буде стерти. Ти боїшся,

що ми не зможемо зберегти те, що мали, коли нам було важко. Ти боїшся, що ми не збережемо те, чого досягли з великими зусиллями під переможним прапором Гітлера.

Час відступу червоної повені мав і добрий бік. Ми всі знали, що думати один про одного. Тут також не було нікого, хто не належав би нам повністю.

Чи давно, власне, ми стояли на одному місці протягом п'яти годин у великому залі засідань Теннішалле, щоб побачити нашого фюрера, який ходив від людини до людини і дивився кожному в очі? Можновладці змусили товаришів зняти чоботи, бо вони становили небезпеку для держави. Але товариші не відступили. Вони стояли босоніж, хоча була зима. Ми мусили ховати свої сині кашкети, бо вони вважалися "уніформою" і були заборонені. Зовні була поліція, маса поліції. В середині були величезні, тісно упаковані колони мовчазних, відданих чоловіків. Голод ставив багатьох людей на коліна, але вони не йшли, якщо тільки санітари не виносили їх звідти. Всі серця там билися як одне. Не було ніяких "якщо" і "але".

Що сказав нам тоді Адольф Гітлер? "Мої товариші, одне я знаю напевно: серед вас немає боягузів!" Це були благословенні години, незважаючи на дискомфорт. Ми знали, що всі, хто там стояв, належали один одному в житті і в смерті.

Товариші, зараз ви сповнені надії, яка не згасає. Вона повинна і буде залишатися такою, якщо ми будемо триматися разом у фронтовому дусі. Ми повинні просто дбати разом, кожен на своєму місці.

Чоловік на фронті боявся не стільки смерті, скільки фальші життя: удавання, нахабства, пихи і зарозумілості. Воїн, який відходить убік, виконавши свій обов'язок, дуже легко приховує хвалька, як тільки небезпека минає. У 1918 році ми все ще сиділи в бункерах. Неадекватність з тилу принесла те, що стало неминучим. Все це досі сидить у наших кістках. Ми одразу відчуваємо старий страх і стару недовіру, як тільки щось несправжнє стає видимим.

Але між цими часами існує величезна різниця.

Листопад 1918 року: Ми стояли перед появою отруйного цвіту партій і корупції. Так почався занепад держави, народу і нації. І - бракувало провідника.

Січень 1933 року: Ми пережили початок кінця партійної системи. Корупція і спекуляція раптово припинилися. Держава створила міцний фундамент для реформування народу і нації. Найкращим знаком різниці між роками страждань і новим піднесенням є наш фюрер.

Ми перевіряємо: фронт хороший, бо ми самі знаємо, хто ми і що відбувається, і керівництво хороше. Якщо між цими полюсами є щось, що потребує виправлення, то фюрер з цим впорається так само, як він впорався з розбратом і лінню. Найбільше завдання виконано. Ми досі дивимося на Адольфа Гітлера з повною довірою, завжди і всюди готові допомогти всіма

силами завершити його величезну роботу і знову і знову забезпечувати і захищати цю роботу своїм життям.

Цей факт залишається незмінним. Тепер давайте з'ясуємо, що потрібно зробити, щоб остаточна перемога не коштувала надмірно дорого. Ми швидко зрозуміємо один одного, коли я просто опишу природу фюрера - те, що ви вже так часто відчували і думали самі. Те, про що я розповідаю, - це очевидні істини, які, однак, знають далеко не всі.

Передмова до видання 14th

"Лідерство і послідовництво" не було написано з наміром стати чимось новим. Серйозна робота вже підготувала ґрунт. Перша чернетка відображала уроки вишколу сержантського складу в моєму роді військ. Наша "революційна діяльність" насправді була нічим іншим, як доказом переваги над ворогом: чистішими, сміливішими і сильнішими у своїй вірі в Німеччину, в Адольфа Гітлера і його місію. На цьому шляху багато чого було для нас важким і невимовно складним, але все, що було для нас важким, завжди ставало легшим, коли ми дивилися на фюрера. Він був і залишався, завжди і всюди, незрівнянним прикладом для нас. Те, що ми переносили, було нічим у порівнянні з тим тягарем, який переносила ця людина. Той, хто стояв за нього, хто розділяв з нами жертовність і небезпеку, був товаришем на життя і на смерть: він був гітлерівським солдатом.

Сила фюрера знову і знову завойовувала нових прихильників - з числа ворогів або тих, кому було байдуже. Кількість гітлерівських солдатів зростала і зростала, поки нарешті не настав день, коли не лише наша невеличка група німців стала гітлерівськими солдатами, але й увесь німецький народ.

Однак "Лідерство і послідовність" не мусить через це змінювати свою назву. Ця робота залишається спрямованою на гітлерівських солдатів. Бо всі ми є солдатами, солдатами праці чи солдатами зброї. Сьогодні жоден порядний німець не є винятком. Ми всі хочемо бути солдатськими людьми, прямими, як солдати, щирими і чистими, чесними і лицарськими, жорсткими, якщо потрібно, уважними і товариськими між собою, і вірними Німеччині до смерті.

Поточні успіхи не є випадковістю. Вони виникають виключно з цінностей характеру, з працьовитості та жертовності. Створення цих цінностей є метою виховання. Успіхи, досягнуті всією організацією, є також успіхами кожного її члена. Тому члени зобов'язані підкорятися цьому вихованню.

Приклади з "Лідерства і наслідування" майже завжди вказують на світ солдата, бо саме там обов'язок і самопожертва знаходять свої найвищі вимоги. Їхнє використання, природно, стосується всіх інших німців, як керівника

фабрики, так і робітника, як науковця, так і студента, як вчителя, так і учня, як матері, так і дитини. Одне можна сказати напевно: що б ми не робили, це завжди лише слабка подяка людям, які проливали кров і віддали все заради нас.

Коли в період боротьби, на прохання моїх товаришів, я записав короткий проект цієї інструкції, я навмисно не записав все, що сказав, щоб читач мав простір для подальшого розвитку основних ідей. У цьому новому виданні я свідомо заповнив деякі з цих прогалин, тому що "Лідерство та лідерство" тепер має набагато ширше завдання і більше не є просто класною інструкцією, її дуже часто просто читають. Це не означає, що ми відмовляємося від старого звичаю читати вголос, адже вимовлене слово має більшу силу, ніж прочитане. Навіть у нинішньому вигляді є достатньо місця для індивідуального стилю викладу. Ключові моменти залишаються незмінними; вони пропонують достатньо матеріалу для тих, хто його шукає.

Картина сьогодення схожа на мозаїку, яскрава поліровка якої не заперечує темні камінці. Вони нагадують нам про те, що ще належить зробити. Минуле несе на собі печатку могутнього, героїчного часу. Наше завдання - довести, що ми гідні його, наш обов'язок - використати всі свої сили для задоволення потреб майбутнього.

Найякісніша зброя - це важливо; ще важливіше, щоб нею керувала найкраща людина; але найголовніше - це непорушна єдність народу, сини якого є не лише найкращими воїнами, але й найкращими працівниками, які стоять за спинами солдатів.

Найвищій людині належить найвище на землі: лідерство і правління. Лідерувати завжди повинні найкращі. Погано, коли це відбувається інакше; ми знаємо це з гіркого досвіду. Кожен повинен використовувати свої найкращі цінності для виконання волі фюрера. Ці цінності, однак, не падають нікому з нас з неба. Їх треба досягти і заслужити. Ми не суперлюди. Якщо ми хочемо бути найкращими - а ми повинні це робити з вдячності до тих, хто залишився на ворожій землі, - то ми повинні з радістю прийняти зусилля, яких вимагає освіта, навчання та підвищення кваліфікації, щоб, коли ми повинні вести, ми вели правильно, і щоб ми впевнено йшли слідом, коли ми належимо до тих, хто йде слідом.

Належний провід і належні послідовники отримали вічний пам'ятник до часу ітону: героїчну славу живих і мертвих.

Німеччина

Ми турбуємося про Німеччину, завжди турбуємося про Німеччину. Це

треба закріпити і повторювати знову і знову. Інакше ми ризикуємо - під тиском особистих турбот - приділяти менше уваги великій ідеї або навіть забути, що людина є частиною цілого, що її життя стає життям лише тоді, коли вона стає частиною вищої цілісності роду і мови, почуттів і думок, минулого, теперішнього і майбутнього народу.

Досвід, який спочатку здавався дуже тривіальним, досі не дає мені спокою. Багато років тому я поїхав на недільну екскурсію зі своїм сином. Коротка поїздка потягом справила на малого таке глибоке враження, що він запитав мене в Тегелі: "Ми все ще в Німеччині?" Спочатку ми з ним посміялися. Але потім до мене дійшло, що дитина не заслуговує на те, щоб з неї сміялися через це запитання. Зовсім навпаки! У нього почало формуватися уявлення про Німеччину. Я зустрічав земляків, які ніколи в житті не виїжджали зі свого села. Багато наших дітей з великих міст такі ж самі. Навіть багато з нас, хто воював за Велику Німеччину, залишилися досить провінційними.

Важко звільнитися від пут провінційності. Кожен спочатку бачить світ під кутом зору, сформованим походженням, соціальними обставинами, інтелектуальним рівнем та родом занять. Газети і радіо, безумовно, допомогли створити зміни, але наші уявлення про Німеччину обов'язково знову і знову спотворюються місцевим патріотизмом, якщо не недовірою і заздрістю.

Позитивні результати ще не можна виміряти від того, що тепер німцям показують Німеччину, що німецькі робітники, заробітна плата яких ніколи раніше не дозволяла подорожувати, тепер можуть побачити, як живуть німці в інших провінціях. Це не тільки сила через радість, але й сила через усвідомлення того, що наше село, наше місто - це не тільки Німеччина, що у нас є батьківщина, велика і велична, і що ми є синами і доньками єдиного, сильного, працьовитого і амбітного народу.

Великі події сьогодення повною мірою показали німецьким чоловікам, які стоять як солдати на перехресті історичних трансформацій, сутність і природу своєї батьківщини. Навіть на відстані вони можуть зробити незліченну кількість порівнянь. Вони знайдуть, що ця країна прекрасна. Або що один регіон природа благословила ще більше, бо там щороку буває два врожаї, і вони побачать, що кожна людина любить свою батьківщину і вважає її прекрасною, навіть якщо вона буває дуже неродючою.

Одна ця думка, любов до батьківщини, вже показує правильну перспективу. Німецький солдат вчиться не лише з книжок. Він бачить на власні очі пам'ятники злету і падіння цілих народів. Він знайомиться з гордим, бездоганно чистим народом півночі і бачить в інших землях, що великі народи не мають ні сил, ні волі, щоб вибратися зі злиднів.

Жива расова, культурна та соціальна історія постійно оточує воїна на чужині. Він знає, що відіграє роль у величезній трансформації, безпрецедентній у світовій історії. Але його думки завжди повертаються до Німеччини, якою він

по праву пишається в порівнянні з іншими. Тепер йому легко сприймати благородне і чисте. І він знає, що цінне треба не тільки зберігати, але що глибинний сенс життя полягає в нескінченній боротьбі за краще, пошуку найпрекраснішого, здійсненні найблагороднішого.

Він знає, наскільки необхідні такі роздуми про Німеччину. Це одразу видно, коли ви запитуєте одного з ваших послідовників, який працює в Німеччині вдома, що він думає про концепцію Німеччини. Спробуйте! Допоможіть йому, натякаючи на відповіді на ваші запитання за допомогою нових формулювань. Часто це може бути лише натяк. Але навіть це дає достатньо матеріалу для роздумів і навчання. У вас не буде часу на поглиблену презентацію.

Але твоє заохочення досягає цінного результату: ти приводиш товариша до джерел, які він так легко оминає увагою, бо вони знаходяться надто близько до його шляху.

Приклади

Питання: Чи є Німеччина тим, що показано на карті з кольоровим кордоном?

Відповідь: Чи перестали ви розглядати Саар як частину Німеччини, коли кордони, показані на карті, відрізнялися від сьогоднішніх? Чи було інакше з Австрією, Судетами та Данцигом?

Питання: Чи є ландшафти, міста, села, річки, мости, пам'ятники і все інше, що можна побачити в межах цих кордонів, Німеччиною?

Відповідайте: Хіба німецькі кораблі не плавають по чужих морях? Хіба досягнення техніки не проголошують на весь світ німецьку здібність, німецький дух і німецьку працьовитість?

Питання: Чи є люди німецького походження і німецької мови в межах німецьких кордонів Німеччиною?

Відповідь: Хіба наші співвітчизники, які живуть серед чужих народів, не належать нам, Німеччині?

Питання: А якщо ми зараз візьмемо разом все, що належить нам і німецькому народові, де б він не жив, чи буде все це разом Німеччиною?

Відповідь: Чи не належить Німеччині те, що має німецьке походження, те, що колись було, все те, що виникає в Німеччині та навколо неї в безперервній боротьбі, про що історія повідомляє так багато, що застерігає і зобов'язує?

Питання: Чи є Німеччина німецьким народом сьогодні, народом, який сьогодні живе і працює?

Відповідь: Звідки ми походимо? Чи існували б ми взагалі без тих, хто був до нас? І ким би ми були, якби наші предки не дбали, не боролися і не сподівалися не лише на себе, але й на нас? Хто зробив більше для Німеччини:

творці сьогодення чи ті, хто працював до нас?

Питання: Німеччина - це все? Минуле і теперішнє?

Відповідай: Хіба ми не носимо в собі насіння нового Становлення? Хіба нове життя не здійснює себе через нас? Хіба ми не є батьками, батьками прийдешнього покоління? Хіба не йому належить наша любов і вірність, наша турбота і наш обов'язок? Хто може бажати чогось поганого своїм дітям?

У Німеччині багато чого буде новоствореним, новоствореним і новоствореним. Чи не належать твори майбутнього також Німеччині?

Як лідер, запитуйте своїх послідовників про це! Відповідаючи на ці запитання, він відчує, як зростає його любов до тих, хто прийде після нього. Ця любов покаже йому його обов'язок по відношенню до тих, хто ще навіть не народився. І йому буде легше усвідомити, чим він зобов'язаний тим, хто зараз живе, живе і страждає поруч з ним. Вирішальне значення для його життя матиме усвідомлення того, що його діти та їхні діти колись будуть такими, як він, що вони колись зберуть те, що він зараз сіє, так само, як ми зараз розплачуємося за те, що було занедбане до нас, і як ми можемо користуватися тим, що створили наші батьки і діди.

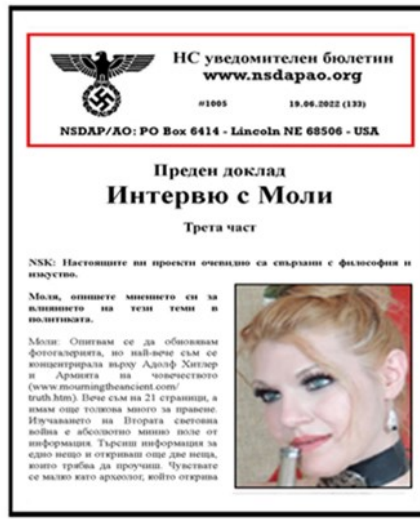
Німеччина - це сума того, що було німецьким і що буде німецьким. Ми стоїмо прямо посеред цього. Ми живемо лише тоді, коли відчуваємо пошану і вдячність до людей, які зійшли в могилу до нас, і до справ, які вони залишили в наших гідних руках, і якщо ми усвідомлюємо високу відповідальність, яку несемо перед прийдешніми німецькими людьми і речами.

Хто з нас хотів би бути проклятим своїми нащадками?

Німеччина і німецька нація подібні до могутнього шторму, що походить з прадавнього минулого і триває у вічності.

Нація - це безперервна колона, яка йде туди, а потім переходить міст, що з'єднує минуле і майбутнє. Навіть якщо видно лише тих, хто стоїть і йде цим мостом, навіть якщо лише вони думають, відчувають, прагнуть і творять, тим не менше, німці сьогодення не є нацією. До неї належать також ті, хто загубився у безмежній даліні по той бік, а також ті, хто приїжджає здалеку і одного дня ступить на міст сьогодення.

Течія і сила цієї ріки, цієї похідної колони залежать від двох великих чинників: від крові і ґрунту. Те чи інше може пересохнути, якщо одне буде більш родючим, ніж інше. Вони залежать від керівництва та послідовників, бо тільки енергія між ними може подолати небезпеку того, що ґрунт не такий родючий, як кров, або що кров не залишається чистою, тобто висихає і чужа кров стає господарем над ґрунтом. Лише правильне керівництво дає річці тверде русло, а отже, непереможну силу, щоб захистити свій життєвий простір, силу, яка в іншому випадку зі смертельною впевненістю безглуздо розтеклася б на тисячу крихітних струмочків.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами

Форма підписки

() **Новий порядок** підписка на наступні дванадцять випусків. 30,00 євро або 30,00 доларів США. [Будь ласка, вкажіть, якою мовою ви хочете!]

() **Пожертвування** – ВАША підтримка робить нашу роботу можливою!

Ім'я _____

Вулиця _____

Місто _____ Штат або провінція _____ Поштовий індекс _____

Країна _____

(Необов'язково) Адреса електронної пошти / телефон _____

Виплачайте чеки до: NSDAP/AO

Надішліть на адресу: NSDAP/AO – PO Box 6414 – Lincoln NE 68506 – USA (Або залиште «NSDAP/AO».)